

Kovács András Ferenc

TÁG ŐSZI KVINTETT

(Ötven őszre – Parti Nagy Lajosnak)

*Jöjj, barátom, őszvén mész szét.
Nyelvi lángban dolgozol,
s benned oldozik a vészfék.
Hiába glazúrozol.
Nézd, a rímre ragtapasz kell.
Napolajban zagyva pasztell
zsúr oszol...*

I

uram tisztább szezonelt még a szó
napóraárnyék s szívidő kapar mint
nagy nyári szandált hergelt békasó

a végsőt érleld fürtnek bor muszáj
csak két nap adj de szűd likőrje tág-e
vagy szűkön isszák hörpölő pulyák e
mustot s foguk már mintha vérre fájn'

ki most hazátlan házni úgyse mer
erjeszt magányt is érdes lángdeleiben
virrasztva lézeng hosszan ír de fejben
unt nyugtalan jár kinn ha bú seper
fasort s lehulltak fenti lelke rebben

II

herendis száj erzsóm cseresznyeszósz
bebőrözött s bezárt a nyári *en gros*
időd van itt rezsón hersegeve szólsz

légy fürtös ajk gyimilcse porcelány
mézes borárnyék szél mező napóra
még illenek de juszt se jó kapóra
javítsa majd ki rilke paul celan

ki most se ház magánya langalét
 fején a gondos bánat talpa koppan
 virraszt akár a pénzmag harpagonban
 s a langy allét hol báva hangya lép
 bebolygja fásult torkig tar pagonyban

III

nagy úr időd az itt most vagy sohább
 ha máz kopik satén napóra bőrén
 s a nyári árny is mind elúsz' odább

szemekben érlelj pár nap szárazat
 a borbukét forraszd a fürt gyümölcshöz
 mert pusztá lét ma gazdag úrt süvöltöz
 s beteljesülhet minden nyármaszat

ki házasincs már villát sem tetőz
 ki társasincs a pőre semmi párja
 hiába olvas ír magát strapálja
 bolyg s osszerezz' ha nyírfát rezget ősz
 platáni ág ha holt levél cibálja

IV

heves riszál s elzsong a nyár be róz
 be nagy vagy ó tempózz uram szaporán
 kopár napórán árnyorkánt te rősz

fuvintsd a szót az illót nem por-e
 mit póz sem érlel káprázón se délszak
 mégis sugárz mint kátrányló fedélszag
 az életíz *in illo tempore*

kinek se lak se lakkozott spalét
 soká ragad mint légy papír magára
 belfast és ír míg elfogy írmag ára
 híg locspocson sétányol most a lét
 mikéntha fákra lombot sírna pára

V

úr nyáridődben gyakran alszol el
 s elég nagy árnyad sík mezőn szelel szét
 szíved hegyén takart *cadran solaire*

érleld a késő percek édesét
légy délies verője borzamatnak
mint égmagasban fonnyadó ramaty nap
ha rezge fürt szemekre szétesék

ma házfogyott ki hajlék most nem ép
magányba fog megágyaz éjszakára
előroгат még s könyvbe vész akárha
hallgatna lanyha allén lombzenét
ha visszahull söpört levél a fákra

Bertók László

FEKETE TEJÚT, HANGYÁK VONULNAK

Fekete tejút, hangyák vonulnak honnan-hová,
át a teraszon, le a lépcsőn, el a fal tövében,
felülről (magasról) nézvést elmosódó sáv, sötét
bizsergés csupán, kezdete s vége is kivehetetlen,
csak ha lehajolsz (meghajolsz, letérdelsz), ha
megfeledkezel emberi („mindenható”?) voltodról,
csak akkor tekinthetsz bele a szemmel befoghatatlan,
oda-vissza, ám végül is egyazon irányba tartó
sodrásba (galaxisba?), s figyelhetsz meg (ha
szerencséd van) egy-egy (alkalmi) bolygórendszer,
amely mintha külön is működné, meg-megfordul
a saját csillaga körül, mígnem beleveszik az eredeti
(az eredendő?) mozgásba. Ennyi lenne csak?
Több-e ennél, ha az idő (az idő érzékelésének)
viszonylagosságára gondolsz? Több-e, kevesebb-e,
gyorsabb-e a „hangya-idő” az „ember-időnél”?
Mit tudhat a saját tengelye körül külön is megforduló
hangya a távolabb „keringőkről”, a többi hangyáról?
Az alattuk ki-kivillanó járólapon, az anyagon,
s az anyag-lelke gravitáción kívül összetartja-e valami,
(mi tartja össze) az önmagát felülről (kívülről?),
messziről(?) sohase(?) érzékelő sokaságot? Azért
lassít-e, oldalaz-e ki, áll-e félre egy-egy a millióból(?),
vakarja meg a fejét, szöszöl, mocrog magában,
hogy effélékről, például a végtelen vonulás okáról,
céljáról tünődjön? Netán a gondolatait(?), érzéseit(?),
álmát(?) feljegyezze róluk egy porszemre? Vagy csak
elfáradt, megéhezett, megöregedett? Sejti-e, hogy